

บทนำ

“สวัสดิ์ดีค่ะ วันนี้จะเเอดจะพาแฟนคลับกระบองเพชรมาเที่ยวที่สวนไอเลิฟแคคตัส ซึ่งเป็นสวนกระบองเพชรที่ใหญ่ที่สุดของประเทศไทย และตอนนี้เราอยู่กับคุณเพิร์ล เจ้าของสวนแล้วค่ะ”

บล็อกเกอร์สาวหันมาทักทายแขกรับเชิญสาว แม่ผิวพรรณของพิชชาภาจะหมองคล้ำลงเพราะไอแดดและมีริ้วรอยเล็กน้อยตามกาลเวลารูปร่างท้วมกว่าแต่ก่อน แต่แววตาและรอยยิ้มนั้นแจ่มไปด้วยความสุขอย่างแท้จริง ก่อนจะมาถ่ายทำรายการ จะเเอดส่งประเด็นเนื้อหาการสัมภาษณ์ว่าจะพูดคุยเกี่ยวกับที่มาของสวนกระบองเพชรแห่งนี้ และพาชมกระบองเพชรสายพันธุ์ต่างๆ ที่กวาดรางวัลมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน

ปกติพิชชาภาและสามีไม่ค่อยชอบออกสื่อ แต่เห็นว่าบล็อกเกอร์สาวรายนี้มีคนติดตามเป็นล้านคน จึงตอบตกลง เพราะอยากโปรโมตสวนให้เป็นที่รู้จักมากขึ้น แต่ถ้าบล็อกเกอร์สาวคิดจะถามคำถามนอกสคริปต์เกี่ยวกับชีวิตรักหรือเรื่องส่วนตัวแล้วละก็ บอกได้เลยว่าเสียเวลาเปล่า เพราะพิชชาภาไม่เคยหลงกลหรือยอมใจอ่อนให้ใครสัมภาษณ์เรื่องนี้

“คุณเพิร์ลหลงรักกระบองเพชรตั้งแต่เมื่อไหร่ และเพราะอะไรคะ”

“พี่ก็ไม่รู้เหมือนกัน รู้ตัวอีกทีก็ชอบแล้ว อาจเพราะกระบองเพชรมีบางอย่างคล้ายกับพี่มั้ง เหมือนจะอยู่ได้โดยไม่ต้องมีใครมาดูแล แต่จริงๆ แล้วก็ต้องการความใส่ใจและน้ำมาหล่อเลี้ยงหัวใจ” พอพูดออกไปแล้ว พิชชาภา ก็อยากตบปากตัวเองหนักๆ ที่เป็นคนโง่เข้าสู่คำถามที่ตัวเองพยายามเลี่ยง

“น้ำที่หล่อเลี้ยงหัวใจคุณเพิร์ลคือคุณพฤษะใช่ไหมคะ”

บล็อกเกอร์สาวโง่เข้าประเด็นคำถามอย่างที่หล่อนคาดหวัง พิชชาภา อ้าปากจะเปลี่ยนเรื่อง แต่สามีหนุ่มเดินเข้ามาในโรงเรือนพอดี ช้ายังมานั่งให้สัมภาษณ์ด้วยหน้าตาเฉย

“จะว่ายังไงก็ได้ครับ”

พิชชาภาหันมาถลึงตาใส่สามีที่แยงตอบ...อย่าบอกนะว่าเขาจะให้สัมภาษณ์เรื่องความรักของเขากับหล่อนจริงๆ ทั้งที่ตลอดมาเขาปฏิเสธที่จะให้สัมภาษณ์เรื่องส่วนตัว ช้ายังเคยไล่ตะเพิดบล็อกเกอร์บางคนด้วยข้าวสงสัยวันนี้พฤษะจะหกล้มหัวกระแทกหนามกระบองเพชรจนสติฟั่นเฟือนไปแล้วแน่ๆ

“หวานชะขนาดนี้ จะเอ้าช้อยากรู้แล้วลึคะว่าเรื่องราวความรักของคุณเพิร์ลกับคุณพฤษะเริ่มต้นยังไง แล้วทำไมทายาทธุรกิจพันล้านอย่างคุณเพิร์ลถึงได้ยอมทิ้งทุกอย่างเพื่อมาทำสวนกระบองเพชรและใช้ชีวิตอย่างเรียบง่าย”

“พี่ไม่ขอตอบคำถามนี้ได้ไหมคะ” พิชชาภาปฏิเสธเสียงแข็ง ไม่ใช่ว่าชีวิตส่วนตัวของเธอจะเป็นความลับระดับชาติหรอกนะ แต่เรื่องบางเรื่องก็เป็นเรื่องราวดีๆ ที่อยากเก็บไว้เพียงสองคน

“ไหนๆ ทุกคนก็อยากรู้เรื่องของเราขนาดนี้แล้ว ผมจะเล่าให้ฟังเอง”

พิชชาภาแอบหยิกสามี ถ้าไม่มีกล้องบันทึกอยู่ตอนนี้ หล่อนคงผลักสามีกระเด็นออกจากเฟรมไปแล้ว แต่พฤษะยังทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้และพละมต่อ

“เรื่องของเรื่องก็คือคุณเพิร์ลเป็นคนจีบผมก่อน ตอนนั้นเขาคงคิดว่า
ผู้หญิงที่สวยเลือกได้ลดตัวมาจีบผู้ชายบ้านๆ ยิ่งงี้ก็ต้องจีบติด...แต่เธอ
คิดผิด”

พิชชาภาจ้องหน้าสามีอย่างงงจัด นี่เขารู้ตัวหรือเปล่าว่าพูดอะไรออกมา
มา ถ้าไม่เสียต๋ายกระบองเพชรที่เฝ้าทะนุถนอมเลี้ยงดูมา คงคว่ำมาฟาดเข
ลักที่สองที แต่ดูเหมือนเขาจะอยู่ในโหมดยากเล่าเสียเหลือเกิน ขึ้นปล่อย
ให้พฤษคุ้ยฟุ้งอะไรไปเรื่อยเปื่อย หล่อนอาจเสียหายได้

“อย่าไปฟังคุณพฤษเล่าเลยคะ บางทีคนที่อยู่กับกระบองเพชร
เยอะๆ ก็คุยภาษาคนไม่รู้เรื่อง ถ้าอยากรู้จริงๆ ว่าพี่หลงผิดทั้งชีวิตสุขสบาย
มาตากแดดร้อนๆ แบบนี้ได้ยังไง พี่จะเล่าให้ฟังเอง”

ในที่สุดพิชชาก็ต้องเป็นฝ่ายเปิดปากเล่า แต่คอยดูเถะว่าจะบคลิก
ล้มภาณนั้นเมื่อไร สามิตัวดีต้องโดนเล่นงานหนักแน่

๑

ในตระกูลคนจีนซึ่งมักมีลูกหลานมากมาย หลานชายคนโตของตระกูลมักจะเป็นหลานคนโปรด แต่สำหรับตระกูลวรกิจไพศาลกลับไม่เป็นเช่นนั้น เพราะหลานคนที่ขึ้นแทนเป็นเบอร์หนึ่งในใจของภิมุข ประมุขใหญ่แห่งตระกูล กลับเป็น พิชชาภา วรกิจไพศาล หลานสาวคนเล็กสุดของตระกูลซึ่งประมุขเลี้ยงดูประหนึ่งลูกสาวแท้ๆ

หลานสาวคนนี้กำพร้าพ่อ เพราะภฤชดา ลูกชายคนเล็กของภิมุขประสบอุบัติเหตุเฮลิคอปเตอร์ตกจากการลงพื้นที่ ภิมุขรู้สึกผิดมาโดยตลอดว่าหากวันนั้นตนไม่ให้ภฤชดาไปตรวจงานแทน พิชชาภาก็คงไม่กำพร้าพ่อตั้งแต่เบาะาะ

นับจากการสูญเสียครั้งนั้น ภิมุขจึงเป็นทั้งพ่อและปู่ให้พิชชาภา ไม่ว่าหญิงสาวต้องการอะไร หากไม่ใช่สิ่งที่เป็นไม่ได้ ภิมุขก็ไม่เคยขัดใจและสรรหามาให้ทุกอย่าง พรณิผู้เป็นสะใภ้ไม่พอใจนักที่ลูกสาวถูกเลี้ยงดูอย่างตามใจ แต่ก็ขัดใจประมุขใหญ่ของบ้านไม่ได้ ประกอบกับพรณิเองก็เป็นม่ายแต่สาว และเป็นแม่ประเภทที่ไม่พร้อมจะทุ่มเทเวลาเลี้ยงลูกเองได้ตลอด

ยี่สิบสี่ชั่วโมง ในเมื่อมีปูและพี่เลี้ยงคอยดูแลให้แล้ว พรรณจึงใช้เวลาส่วนใหญ่ นอนบ้านกับเพื่อนๆ ภรรยาเศรษฐี ชอบปิ้ง กินข้าวร้านหรูๆ และจัดกลุ่มไป เที่ยวต่างประเทศแทบทุกเดือน ถึงพรรณจะเป็นแม่ที่ไม่ได้เรื่องในสายตา ภิมุข แต่ผู้อาวุโสก็ไม่ถือสาหาความ เพราะอย่างน้อยพรรณก็ยังรักษา ภาพลักษณ์ของสะใภ้ที่ดี ไม่มีข่าวซุบซิบเรื่องชู้สาวให้เสียหาย

พิชชาภาได้เล่าเรียนในสถาบันการศึกษาที่ดีที่สุดเหมือนกับลูกพี่- ลูกน้องในตระกูลทุกคน และไม่จำเป็นต้องสอบแข่งขันเข้ามหาวิทยาลัยให้ เหนื่อยยาก พอสำเร็จการศึกษาระดับมัธยมต้น ภิมุขก็ส่งพิชชาภาไปเรียน มัธยมปลายที่ประเทศอังกฤษ ด้วยผลการเรียนที่ไม่แย่แต่ก็ไม่ถึงกับดีเลิศ หญิงสาวจึงได้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยในระดับกลางๆ ต่างกับลูกพี่ลูกน้อง คนอื่นๆ ที่ได้รับเลือกเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยชื่อดังระดับโลก

ทว่าพิชชาภาก็ไม่เคยรู้สึกว่าจะตัวเองด้อยกว่าใคร เพราะหล่อนไม่มีความทะเยอทะยาน ไม่มีความฝัน ดังนั้นเมื่อภิมุขแนะนำให้เรียนคณะ บริหารธุรกิจ หญิงสาวจึงไม่คัดค้านแต่อย่างใด หล่อนรู้เพียงว่าการเรียน บริญญาตรีให้จบคือขั้นตอนหนึ่งในชีวิตที่ต้องทำให้สำเร็จ จบแล้วก็จบกัน จะให้เรียนปริญญาโท ปริญญาเอกอีกก็ไปก็ได้ ขอเพียงได้ใช้ชีวิตสุขสบาย อย่างที่เป็นอยู่ และรู้ว่าหลังเรียนจบ เพียงหล่อนเอยปากว่าอยากอยู่บ้านเฉยๆ ภิมุขก็คงไม่ขัดข้อง

แล้วก็จริงดังที่หล่อนคิดไว้ หลังจากพิชชาภาเรียนจบปริญญาตรี ภิมุขเริ่มป่วยด้วยโรคหัวใจและต้องผ่าตัดใหญ่ หญิงสาวจึงให้โอกาสนี้เป็น ข้ออ้างเพื่อกลับมาดูแลปู่แทนที่จะเรียนต่อปริญญาโทอย่างลูกพี่ลูกน้องคน อื่นๆ ภิมุขเองก็พูดไม่ออก เพราะลึกๆ แล้วก็อยากมีหลานสักคนอยู่ใกล้ๆ คอยปรนนิบัติดูแล แล้วพิชชาภาก็เป็นพยาบาลที่ดีเสียด้วย ภิมุขจึงหายวัน หายคืน กลับมาแข็งแรงราวกับมีปาฏิหาริย์

แม้ตอนนี้พิชชาภาจะไม่ต้องดูแลภิมุขอย่างใกล้ชิดเหมือนแต่ก่อนแล้ว แต่หล่อนก็ไม่คิดจะใช้ชีวิตความรู้ที่ร่ำเรียนมาเพื่อช่วยธุรกิจครอบครัว ภิมุข

เคยเรียกพิชชาภามาคุยและเสนอตำแหน่งงานบริหารบริษัทเล็กๆ ในเครือให้ แต่หล่อนปฏิเสธ โดยอ้างว่าถ้าต้องรับผิดชอบงานหนักๆ จะทำให้หล่อนเครียดจนถึงขั้นป่วยเป็นโรคเครียดได้

ผ่านมาแล้วห้าปี พิชชาภายังคงไม่ทุกข์ร้อนกับการใช้ชีวิตแบบไร้ภาระและความรับผิดชอบใดๆ ต่างจากลูกพี่ลูกน้องที่ต่างเติบโตก้าวหน้าในสายงานของตัวเอง นอกจากหลานๆ เหล่านี้จะช่วยบริหารธุรกิจครอบครัวให้มั่นคงยิ่งใหญ่กว่าเดิมแล้ว หลายคนยังแตกไลน์ธุรกิจร่วมลงทุนกับต่างประเทศจนมีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับในระดับเอเชีย ดังนั้นพิชชาภาก็เป็นแกะดำในหมู่พี่น้อง ทุกคนดูถูกและไม่พอใจอย่างมากที่หญิงสาวเอาเปรียบไม่ช่วยทำงาน ร้ายกว่านั้นยังใช้เงินงสีมากกว่าทุกคน

ล่าสุดพิชชาภาก็เพิ่งถอยล้มโบว์กีนี่รุ่นใหม่ป้ายแดงมาขับจนกลายเป็นข่าวใหญ่ฮือฮา トラบใดที่มิชขไม่ตำหนิหรือห้ามปราม หญิงสาวก็ไม่เดือดเนื้อร้อนใจว่าใครจะมองหรือนินทาหล่อนลับหลังอย่างไร ถึงบรรดาลูกพี่ลูกน้องจะไม่มีใครยอมรับในตัวหล่อนและถึงขั้นลบพิชชาภาออกจากกลุ่มไลน์ลูกหลานธุรกิจไฟศาล พิชชาภาก็ไม่แคร์ เพราะตลอดมาก็ไม่เคยมีใครทำตัวเป็นพี่เป็นน้องกับหล่อนอยู่แล้ว นานที่ปีนหนจอกันก็เหมือนเจอคนแปลกหน้าที่หักทลายกันตามมารยาท

ส่วนเพื่อนนะหรือ หล่อนก็พอมิ แต่ไม่รู้จะเรียกว่าเป็นเพื่อนกันจริงๆ ได้ไหม ก็แค่ไปปาร์ตีหรือออกงานสังคมด้วยกันเท่านั้น รวมกลุ่มกันเพื่อให้เป็นจุดสนใจ ซึ่งสาวๆ ในกลุ่มล้วนแต่เป็นคนดังในแวดวงสังคมที่มียอดผู้ติดตามในอินสตาแกรมมากกว่าดาราดังบางคนเสียอีก การที่หล่อนต้องแต่งตัวสวยๆ ใส่ชุดแบรนด์เนมลงอินสตาแกรมก็ใช่ว่าจะไร้ประโยชน์เสียทีเดียว เพราะเสื้อผ้าหรือรองเท้าคู่ไหนที่หล่อนใส่ก็ขายดีหมดเกลี้ยงในชั่วพริบตา ครอบครัวควรจะขอบคุณหล่อนด้วยซ้ำ เพราะช่วยทำให้สินค้าแพงๆ ไม่ค้างสต็อก

แม้พิชชาภาก็มีความสุขดีและมั่นใจว่าจัดการชีวิตของตัวเองได้ แต่

มิชุกก็ยังเป็นห่วงหลานสาวคนนี้เหลือเกิน เขาไม่ได้คาดหวังให้พิชชาภาต้องเป็นเวิร์กกิงวูแมนที่ทำงานแบบเอาเป็นเอาตายหรือต้องประสบความสำเร็จอะไรมากมาย เขาแค่อยากให้หญิงสาวรู้จักทำงานและรับผิดชอบชีวิตตัวเอง คงถึงเวลาแล้วที่เขาต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อช่วยหลานสาวคนนี้ให้เรียนรู้ที่จะใช้ชีวิตอย่างมั่นคงเป็นหลักเป็นฐานเสียที

มิชุกนั่งคิดอะไรเพลินๆ จนกระทั่งมีเสียงประกาศจากพิธีกรดาราหนุ่มชื่อดังบนเวที

“ตอนนี้ถึงเวลาอันสมควรที่จะตัดเค้กวันเกิดแล้วนะคะ ขอเรียนเชิญคุณมิชุก วรจิไพศาล ด้วยครับ”

หลานชายสองคนช่วยประคองมิชุกขึ้นไปบนเวทีกลางแจ้งซึ่งประดับประดาด้วยดอกไม้ นานาพรรณประหนึ่งจำลองสวนพฤกษชาติย่อมๆ เอาไว้ ทั้งยังมีน้ำพุประดับสวนขนาดมหึมา กลางสวนคือแท่นวางเค้กที่ทำเป็นชั้นสูง แต่ละชั้นประดับประดาด้วยดอกไม้ที่ทำจากมาซิเฟนอย่างวิจิตรบรรจง ยิ่งกว่าเค้กในงานแต่งงาน เสียงเพลงคลาสสิกบรรเลงคลอเบาๆ เสริมบรรยากาศให้ยิ่งหรรษา แม่งานที่ใช้บบานปลายอลังการในวันนั้นจะเป็นใครไม่ได้นอกจากพิชชาภาซึ่งยืนยิ้มแฉ่งถือแก้วแชมเปญอยู่หน้าเวที

หลังจากมิชุกตัดเค้กเสร็จแล้ว ก็มีเสียงพลุที่ปรากฏเป็นตัวเลขแปดสิบสี่บนท้องฟ้า แหกในงานพากันอุทานและถาวยรูปด้วยความตื่นเต้น แต่มิชุกกลับไม่ได้ตื่นเต้นกับงานหรือบรรยากาศเลิศหรูนี้ เมื่อชีวิตย่างเข้าปลายทางแล้ว ความสุขที่มั่นคงยังยืนกลับไม่ใช่ความสุขฉาบฉวยที่หาซื้อได้ด้วยเงินอีกต่อไป

แขกเหรื่อและลูกหลานต่างทยอยมาอวยพรวันเกิดมิชุกและนำของขวัญมาให้ แน่หนอนว่าคนอย่างพิชชาภาซึ่งชอบทำตัวเป็นจุดเด่นเดินมาอวยพรวันเกิดเป็นคนสุดท้าย

“เนื่องในวันเกิดครบเจ็ดรอบ เพิร์ลขอให้คุณปู่มีสุขภาพแข็งแรง อายุยืนหมื่นๆ ปี หม่อมขึ้น หล่อขึ้น สาวๆ ที่ไหนเห็นก็ขอให้หลงรักนะคะ แต่

“ไม่ว่าคุณปูจะรักใคร่ก็ขอให้รักเพิร์ลที่สุด” พิชชาภาไม่พูดเปล่า ยังหอมแก้มมิชชี่ด้วย

“สาวที่ไหนจะมาหลงรักคนแก่ที่ฟันแทบหมดปาก แล้วนี่แฟนเราอยู่ไหนล่ะ”

มิชชี่เหลียวหาชัชชนันท์ นักธุรกิจหนุ่มไฟแรงที่เพิ่งได้รับรางวัลนักธุรกิจดีเด่นมาดๆ วันนี้เป็นวันเกิดเขา อย่างน้อยคนรักของหลานสาวก็ควรมาร่วมงาน เขาไม่เคยชอบชายหนุ่มผู้นี้เลย แม้ภายนอกจะดูเอาการเอางาน น่าจะเป็นคนที่พิชชาภาฝากชีวิตไว้ด้วยได้ แต่ด้วยประสบการณ์ชีวิตทำให้เขามองออกว่าชัชชนันท์ไม่ใช่คนที่น่าไว้วางใจ แต่เขาก็ไม่อยากขัดใจหลานสาวที่กำลังอินเลิฟและภูมิใจกับแฟนหนุ่มคนนี้เหลือเกิน

“พี่เห็ดเขาติดงานด่วนล่ะ พอดีมีลูกค้าต่างชาติบินมาคุยงาน เขาฝากกราบขอโทษคุณปู และจะหาโอกาสมาอวยพรวันเกิดด้วยตัวเองล่ะ” พิชชาภายิ้มเจื่อนๆ เพราะดูออกว่ามิชชี่ไม่พอใจ

“เรื่องงานสำคัญก็จริง แต่คนที่จัดสรรเวลาไม่เป็นคือคนที่ไม่ได้เรื่อง”

“คุณปูขา แค่นี้พี่เห็ดเขาก็ได้เรื่องได้ราวจะแย่อยู่นะ คุณปูอย่าไปถือสาพี่เขาเลยนะคะ...วันเกิดปีนี้คุณปูจะมีเซอร์ไพรส์อะไรให้หลานๆ เอย จะเป็นเพนต์เฮาส์กลางเมืองที่ไหน หรือจะเป็นที่ดินกลางเมืองน้ำ” พิชชาภาทอดแขนประจบ

ถือเป็นธรรมเนียมในงานวันเกิดของมิชชี่ว่าจะมีการมอบของขวัญให้แก่ลูกหลานเล็กๆ น้อยๆ ด้วยการจับฉลาก และหลายครั้งที่หล่อนมักได้รางวัลในงานวันเกิดของเขา จนมีลูกหลานบางคนถึงกับท้วงว่ามิชชี่ใช้การเสี่ยงโชคเป็นข้ออ้างเพื่อให้รางวัลหลานสาวคนโปรด

“ปีนี้ของขวัญเด็ดกว่าทุกปี รับรองว่าจะต้องเซอร์ไพรส์จนอ้าปากค้าง” มิชชี่ตอบยิ้มๆ ปานนี้แม่หลานสาวตัวดีอาจคิดฝันไปไกลว่าเขาจะต้องแจกรางวัลชิ้นใหญ่อย่างเครื่องบินเจ็ตส่วนตัวหรืออะไรที่พิเศษกว่านั้น

“งั้นเพิร์ลไม่กวนคุณปูแล้วดีกว่าล่ะ คุณปูจะได้พักผ่อนดีกว่าก่อนแจก

รางวัล อย่าลืมนเลือกกลางชื่อเพิร์ลนะคะ” หญิงสาวเอ่ยทิ้งท้ายก่อนจะเดินไปพูดคุยกับแขกเหรื่อในงาน

ภิมุขมองตามหลานสาวคนโปรดที่เวลานี้หัวเราะพูดคุยอย่างสนุกสนานจนแก้วกับแขกด้วยท่าทางแจ่มใสอย่างผู้ที่ไม่เคยมีความมอหรร้อนใจใดๆ กล้ากรายเข้ามาในชีวิต เขาได้แต่ถอนใจด้วยความเป็นห่วงอย่างสุดซึ้ง หากวันหนึ่งโลกของหญิงสาวที่เคยปกคลุมด้วยฟ้าใส่กระจ่างเกิดมีฟ้าผ่าลงมากะทันหัน พืชชาภาจะรับมือไหวไหม

ชีวิตของภิมุขสว่างเลยมาเลขแปดกลางๆ แล้ว ไม่รู้ว่าเขาจะมีชีวิตอยู่ถึงวันไหน เขาจะปกป้องดูแลพืชชาภาไปได้นานอีกสักแค่ไหนกัน ถ้าพืชชาภาไม่เรียนรู้ที่จะใช้ชีวิตอย่างมีเป้าหมาย มีความฝัน และยืนหยัดด้วยตัวเอง ยามที่เขาจากโลกนี้ไปแล้วจะกล้ำสู้หน้าลูกชายคนเล็กได้อย่างไร ภิมุขได้แต่รำพึงกับตัวเอง

‘ขอโทษนะเพิร์ล ปู่ไม่ได้อยากทำแบบนี้เลย แต่วันหนึ่งเพิร์ลจะต้องขอบคุณปู่’

พืชชาภาดื่มทั้งแชมเปญและไวน์ไปก็แก้วแล้วก็ไม่รู้ ที่รู้คือหล่อนเริ่มมีเหน็ดๆ แต่จะเป็นอะไรไปหากหล่อนยังครองสติได้ดี ที่สำคัญวันเกิดของคุณปู่จัดปีละหน ถ้าไม่เฉลิมฉลองให้สุดเหวี่ยงวันนี้จะไปฉลองวันไหน จะว่าไปแล้วหล่อนไม่ค่อยพอใจคนรักนัก ถึงเขาจะยุ่งแค่ไหนก็ควรจัดเวลามาร่วมงานนี้ให้ได้

“ดื่มเยอะขนาดนี้ เพิร์ลลงอนที่เตียงไม่มางานนี้ใช่ไหม” ชญาณี ลูกพี่-ลูกน้องสาวที่ยืนอยู่ข้างๆ เปเรย์ขึ้นมา

“ทำไมต้องนอนด้วยล่ะคะ ก็พี่เห็ดเขางานยุ่ง...วันนี้วันดีๆ ทั้งนั้น เพิร์ลจ้ำจอมเมอลิเอร์เจ้าดังให้ช่วยเลือกไวน์ให้ พี่หญิงไม่ดื่มสักแก้วเหวอะ เพิร์ลไปเอาให้ไหม” ถึงชญาณีจะญาติดีกับหล่อนกว่าลูกพี่ลูกน้องคนอื่นๆ แต่พืชชาภาก็ไม่ไว้ใจใครทั้งนั้น ชญาณีอาจแกล้งทำดีมาชวนคุยเพื่อเอา

เรื่องของหล่อนไปค้นหาต่อในกลุ่มไลน์

“พี่ไม่ดื่มละจ๊ะ การดื่มจะทำให้เราขาดสติ” ชญานียิ้มเย้น ปั่นหน้าหนึ่ง
สงบ

พิชชาภาอยากหัวเราะ ไม่ใช่ชญานีหรือหกหรือที่เดือนก่อนสติหลุด ถึงกับเอาน้ำไปสาดหน้ากึ่งของสามที่ร้านอาหารดังแห่งหนึ่ง เคาะหัดดีที่หล่อนไม่ต้องทนคุยกับชญานีต่อ เพราะมิชุกกำลังจะจับฉลากรางวัลพิเศษในคำคืนนี้

“ถึงเวลาที่ลูกๆ หลานๆ ทุกท่านรอคอยแล้วนะครับ คุณมิชุกจะจับฉลากรางวัลพิเศษแล้วครับ” พิธีกรหนุ่มเอ่ยพลางยื่นถ้วยคริสตัลที่ใส่ฉลากชื่อลูกหลานในตระกูลไว้ให้มิชุก

ในจังหวะที่ประมุขของตระกูลเอื้อมมือไปหยิบฉลาก ลูกหลานทุกคนต่างลุ้นจนแทบจะล้มหายใจ พิชชาภาเองก็หายใจไม่ทั่วท้อง ความจริงหล่อนไม่จำเป็นต้องลุ้นเลยด้วยซ้ำ เพราะถ้าหล่อนเอ่ยปากขออะไร คุณปู่ก็พร้อมจะให้หล่อนอยู่แล้ว แต่รางวัลในวันเกิดของมิชุกมักเป็นของขวัญพิเศษเสมอ จะดีแค่ไหนหากปีนี้หล่อนได้เครื่องบินเจ็ตส่วนตัวไปเที่ยว รับรองว่าโพสต์รูปลงอินสตาแกรมเมื่อไร คนที่ติดตามหล่อนจะต้องกรี๊ดและกดไลก์รัวๆ แน่

“ก่อนที่จะประกาศว่าใครจะเป็นผู้โชคดีได้รับรางวัลนี้ ต้องขบอมาก่อนว่ารางวัลนี้เป็นรางวัลพิเศษที่สุดตั้งแต่ที่เคยให้มา เพราะปู่เองก็อายุแปดสิบกว่าแล้ว ไม่รู้ว่าปีหน้าจะได้มาแจกของขวัญเหมือนวันเกิดปีนี้ไหม ทุกคนคงอยากรู้แล้วว่าของขวัญสุดพิเศษนี้คืออะไร งั้นเรามาดูพร้อมๆ กัน”

จอพรเจกเตอร์ขนาดใหญ่ถูกยกขึ้นมาบนเวที พิชชาภามั่นใจว่าในฐานะที่เป็นแม่งาน หล่อนไม่ได้สั่งให้เตรียมโพรเจกเตอร์นี้ไว้แน่ๆ คุณปู่คงเตรียมงานนี้ไว้เอง ซึ่งไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร เพราะมิชุกมักทำอะไรที่ลูกหลานคาดไม่ถึงเสมอ

ภาพรางวัลที่ฉายบนหน้าจอโพรเจกเตอร์ไม่ใช่เครื่องบินเจ็ตอย่างที่

พิชชาภาหวังไว้ แต่กลับเป็นภาพสามมิติของอาคารขนาดใหญ่ที่มองดูแล้ว ไม่น่าจะเป็นคอนโดหรือที่พักอาศัย จนกระทั่งมีตัวอักษรคำว่า ‘เพรสทีจ’ (Prestige) ปรากฏเท่านั้น ถึงได้มีเสียงพึมพำดังขึ้น

“ของรางวัลที่ปูกะมอบให้ในปีนี่ คือหุ้นห้าสิบเปอร์เซ็นต์ของห้างสรรพสินค้าสาขาใหม่แห่งนี้ ฟังแล้วเป็นไงบ้าง”

เสียงอื้ออึงดังไม่หยุด การได้หุ้นครึ่งหนึ่งของห้างสรรพสินค้าใหม่แห่งนี้ถือว่าโชคดีกว่าได้เครื่องบินเจ็ตเป็นไหนๆ เพราะหากธุรกิจมีผลประกอบการดี ก็เตรียมรับส่วนแบ่งก้อนโตทุกเดือน

แต่เดี๋ยวก่อน...ถ้าหล่อนเกิดได้รางวัลใหญ่จริงๆ ใครจะเป็นผู้บริหารห้างสรรพสินค้าสาขานี้ให้ละ อย่าบอกนะว่าหล่อนจะต้องเป็นผู้บริหารเอง ถ้าเป็นแบบนี้ขอสละสิทธิ์ดีกว่า

พิชชาภายิ้มพลอบใจตัวเอง คงไม่มีทางที่หล่อนจะได้รางวัลนี้แน่ เพราะภิกษุรู้ว่าหล่อนไม่มีทางรับมือของขวัญชิ้นใหญ่ที่มาพร้อมความรับผิดชอบนี้ได้ ดีไม่ดีธุรกิจที่ภิกษุสร้างมากับมืออาจพังพินาศในมือหล่อน

“ผู้ที่ได้รับรางวัลใหญ่ประจำปีนี้ได้แก่...พิชชาภา”

เอาละสิ...งานเข้า หล่อนต้องได้ยินผิดแน่ๆ อาจเป็นป้าจันทร์นิภาที่ฟังแล้วใกล้เคียงกัน พิชชาภาจึงยืนนิ่งอยู่กับที่ จนกระทั่งขงฉานี่สะกิดหล่อนนี้แหละ

“เฟิร์ล ทำทำไมรีบขึ้นไปรับรางวัล คุณปูเรียกชื่อเรานานแล้วนะ”

“คุณปูเรียกชื่อป้าจันทร์ไม่ใช่เหรอคะ” ถึงตอนนี้พิชชาภาก็ยังไม่อยากยอมรับว่าหล่อนคือผู้ที่ได้รับรางวัล ครั้นเหลือบมองไปทางจันทร์นิภา ก็ไม่เห็นคุณป้ามีที่ท่าจะเดินขึ้นไปบนเวทีเลย หรือว่าหล่อนจะได้รางวัลนี้จริงๆ จะเป็นอะไรไหมถ้าขอสละสิทธิ์

“เฟิร์ล ขึ้นมารับรางวัลสิลูก”

ครั้นภิกษุขย้าอีกครั้ง พิชชาภาที่ไม่มีทางเลือกนอกจากเดินตัวขาขึ้นไปรับรางวัลที่พลิกผันเป็นบทลงโทษ หล่อนคงต้องทำอะไรสักอย่างแล้ว พอ

เดินขึ้นมาบนเวที พิษขากาจึงไม่รอช้า คว่ำมือโครโฟนจากมือพิธีกรหนุ่มที่ทำหน้า้งๆ

“เพิร์ลขอบคุณคุณหนูสำหรับรางวัลนะคะ แต่คงรับไว้ไม่ได้ เพิร์ลขอสลະสิทธิ์ให้แก่ผู้ที่เหมาะสมกับรางวัลนี้ดีกว่าค่ะ” พิษขากาหันมายิ้มแหย่เป็นเชิงขอโทษภิกษุที่ทำหน้าผิตหวัง

“ปู่เสียใจนะที่เพิร์ลไม่อยากได้ของขวัญชิ้นนี้ หรือว่าเพิร์ลกลัวบริหารงานไม่ได้ ทำไม่ไม่พิสูจน์ให้ทุกคนเห็นล่ะว่าเพิร์ลกับบริหารงานได้ดีไม่แพ้ใคร”

คำพูดของภิกษุเหมือนหมัดที่ต่อยท้องพิษขากาจนจุก ทำไม่คุณปู่ถึงใจร้ายพูดประเด็นที่อ่อนไหว มารดา คุณลุงคุณป้า รวมไปถึงลูกพี่ลูกน้องทุกคนของหล่อนต่างจ้องมองหล่อนเป็นตาเดียวกัน แต่จะให้พูดออกมาตรงๆ ว่าหล่อนไม่มั่นใจหรือทำไม่ได้ ก็ไม่ใช่คนอย่างพิษขากาเช่นกัน

บรรยากาศในงานเงียบกริบเหมือนมีใครกดสวิตช์ปิดเสียง สร้างความกดดันให้พิษขากายิ่งกว่าเดิม คล้ายกับว่าหล่อนถูกบีบให้ต้องรับรางวัลนี้ไปโดยปราศจากข้อโต้แย้งใดๆ

“เพิร์ลรับของขวัญชิ้นนี้ได้ค่ะ คุณปู่” พิษขากากัดฟันพูด อย่างน้อยก็ขอให้สถานการณ์ที่แสนบีบคั้นนี้ผ่านไปก่อน แล้วค่อยหาโอกาสเหมาะๆ ต่อรองกับภิกษุในภายหลัง

ภิกษุยื่นซองเอกสารให้หล่อน ซึ่งภายในนั้นก็คงเป็นเอกสารสัญญาต่างๆ พิษขากายกมือไหว้ รับมาและยื่นถ่ายภาพกับภิกษุที่ดูจะยิ้มแฉ่งเป็นพิเศษ ใครจะจินตนาการว่าหล่อนโหดก็อีกจำไปเถอะ เพราะสำหรับพิษขากาแล้ว ของขวัญมูลค่าสูงลิบชิ้นนี้คือของร้อนที่หล่อนอยากจะโยนทิ้งถึงขยะให้รู้แล้วรู้รอดไป

“ดูพลุนี่สิพิพฤกษ์ สงสัยมีพวกเศรษฐีจัดงานวันเกิดแน่ๆ เห็นแล้วเสียดายเงินเนอะ เหมือนเอาเงินมาเผาทิ้งยังงี้ไม่รู้” สาวผมซอยสั้นในชุดเอี๊ยมยีนที่กำลังง่วนกับการยกกระถางเซรามิกเข้ามาในโรงเรือนเปรยขณะ

แหงนหน้ามองท้องฟ้าที่สว่างไสวด้วยแสงไฟพลากลิ

“เขาคงมีเงินเหลือกินเหลือใช้ อย่าไปสนใจเขาเลยเนตร แต่ละคนก็มีความสุขในการใช้ชีวิตตามฐานะของตัวเอง” พฤกษ์เอ่ยเนิบๆ จริงๆ แล้วเขาเองก็ไม่ได้คิดต่างจากเนตรนพินนัก แต่ไม่ได้ต่อต้านเพราะคิดว่าเป็นสิทธิส่วนบุคคล

“พฤกษ์นี่เป็นคนดีจังเนอะ พยายามเข้าใจคนอื่น แล้วเมื่อไหร่พฤกษ์จะเข้าใจว่าเนตรรู้สึกยังไงกับพฤกษ์เสียทีนะ” เนตรนพินได้โอกาสที่ไรก็คอยหยอดเขาทุกที แต่พฤกษ์ทำเป็นไม่ได้ยิน

พฤกษ์รู้จักเนตรนพินจากงานกระบองเพชรและไม้อบน้ำที่ห้างสรรพสินค้ากลางเมืองแห่งหนึ่งเมื่อห้าปีที่แล้ว ตอนนั้นหญิงสาวเพิ่งเริ่มเลี้ยงกระบองเพชรและมาซื้อกระบองเพชรที่ร้านของเขา พอคุยกันถูกคอเนตรนพินก็ขอเบอร์ติดต่อและขอคำปรึกษาจากเขาบ่อยๆ ทั้งยังเป็นลูกค้าประจำอีกด้วย จากลูกค้าที่เริ่มสะสมไม้เป็นงานอดิเรก เนตรนพินซึ่งเรียนจบด้านการออกแบบเซรามิกก็ได้รู้ทางการทำอาชีพเสริมด้วยการทำกระถางแฮนด์เมดขาย ช่วงปีแรกๆ กระถางของเนตรนพินยังไม่ค่อยเป็นที่นิยมนัก เพราะกระถางแฮนด์เมดมีราคาสูงกว่ากระถางพลาสติกทั่วไป จนหญิงสาวเริ่มถอดใจอยู่หลายครั้ง

พฤกษ์เห็นความตั้งใจของหญิงสาว จึงรับกระถางมาวางขายที่สวนของเขา พฤกษ์เลือกเอากระบองเพชรพันธุ์ยอดนิยมาจัดในกระถางของเนตรนพิน จึงทำให้ลูกค้าเริ่มสนใจกระถางแฮนด์เมดมากขึ้นเรื่อยๆ เพราะนอกจากจะสวยและคุณภาพดีแล้ว ยังมีเพียงชิ้นเดียวในโลก นำไปวางประดับตามที่ต่างๆ ได้อย่างไม่อายใคร ยิ่งช่วงนี้กระแสการเลี้ยงกระบองเพชรกำลังกลับมาเป็นที่นิยม กระถางของเนตรนพินก็เลยขายดีไปด้วยจนผลิตแทบไม่ทัน

จะว่าไปแล้วพฤกษ์เองก็ปลื้มกับความขยันขันแข็งของเนตรนพินไม่น้อย รูปร่างหน้าตาของหญิงสาวก็จัดว่าสวยน่ารัก แต่เนตรนพินไม่ใช่คน

ช่างแต่งตัว และมักแต่งกายด้วยชุดง่ายๆ สีเรียบทึมๆ กับรองเท้าผ้าใบ เขาแทบจะไม่เคยเห็นเนตรนพินสวมกระโปรงหรือใส่รองเท้าส้นสูงเลย หน้าตาก็แทบไม่แต่ง แต่การที่หญิงสาวเป็นคนผิวดีประกอบกับมีดวงตากลมโต ขนตาเป็นแพขนตา เลย์ทำให้ใบหน้าดูไม่จืดชืด ถึงอย่างนั้นเนตรนพินก็ไม่ได้สวยสะกดุดตาชนิดที่เดินผ่านแล้วต้องมองจนเหลียวหลัง แต่ตัวพฤษะเองก็เป็นผู้ชายธรรมดาๆ ฐานะปานกลาง ชำนาญใช้ชีวิตแบบเรียบง่ายพอเพียง อีกต่างหาก ดังนั้นเนตรนพินจึงน่าจะเป็นคนที่กำลังพอดีสำหรับเขา แต่ไม่รู้ทำไมเขาถึงยังไม่พร้อมเปิดใจให้เธอ และยังคงเว้นระยะความสัมพันธ์ไม่ให้ลึกซึ้งเกินกว่าความเป็นเพื่อน

“เอากะถางมาวางตรงนี้ก่อนก็ได้ พรุ่งนี้ผมจะเอาไปจัดวางที่ชั้นให้... เนตรจะให้ผมดูอาการเจ้ามั่งคุณด้วยไหม”

เจ้ามั่งคุณที่พฤษะเอ่ยถึงคือกระบองเพชรสายพันธุ์ยิมโนคาไลเซียม สีเปลือกมั่งคุณ มีสีเขียวแซมเล็กน้อยตามบั้ง โดยทั่วไปแล้วเป็นที่รู้จักกันในชื่อ ‘เดย์ดริม’ แต่เนตรนพินกลับตั้งชื่อใหม่ให้ว่ามั่งคุณ เพราะเป็นผลไม้โปรดของเธอ

“อยู่ดีๆ ลำต้นมันก็ยุบไปข้างหนึ่ง พฤษะช่วยรักษาให้หน่อยสิ” หญิงสาวยื่นกระบองเพชรในกระถางขนาดกลางให้เขาด้วยสีหน้ากังวล

พฤษะหมั่นดูเจ้ามั่งคุณอย่างพินิจพิจารณา ก่อนจะชะเงว่อกออกมาอย่างเบามือด้วยไม้ปลายแหลมเพื่อไม่ให้รากกระเทือน และรูดดินออกจากรากอย่างเบามือ

“เห็นไหมว่ารากเหลือนิดเดียว ส่วนปลายๆ มีปัญหานิดหน่อย เลยได้น้ำไม่ดีเท่าเดิม” พฤษะอธิบายพลางหยิบกรรไกรมาตัดแต่งรากเจ้ามั่งคุณจนแทบจะสิ้นกูด แล้วใส่ดินใหม่พร้อมหยอดเม็ดปุ๋ยลงในกระถางเพื่อลงปลูกอีกครั้ง

“พรุ่งนี้ค่อยรดน้ำนะ รอให้พื้นตัวสักคืนหนึ่งก่อน”

“มันจะไม่เป็นอะไรจริงๆ ไข่ไหม พฤษะก็รู้ว่าเจ้ามั่งคุณมีความหมาย

กับเนตรมากแคไหน” หญิงสาวเอ่ยเสียงเครือเหมือนจะร้องไห้

“มันแพงเลยกลัวตายใช้ไหมล่ะ” พฤกษ์แก้มองแซว เพราะรู้ว่าจริงๆ แล้วที่เนตรนพินรักเจ้ามั่งคุดมากเป็นพิเศษไม่ใช่เพราะสนนราคาที่สูงและเป็นไม้หายากเพียงอย่างเดียว แต่เป็นเพราะเขามอบให้เธอเป็นของขวัญวันเกิด

“อย่าเครียดสิ ผมรู้ว่าเนตรดูแลมั่งคุดอย่างดีที่สุดอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นถ้าเกิดอะไรขึ้นก็ไม่ต้องเสียใจ”

“ของแบบนี้พูดง่ายแต่ทำยากนะ...จริงสิ พฤกษ์ได้ข่าวเรื่องที่มีคนมากวนซื้อที่ดินแถวนี้ไหม ได้ยินมาว่าเจ้าของที่ดินข้างๆ ก็ขายไปแล้ว เห็นว่าจะเอาไปสร้างห้าง”

“ผมก็ได้ยินมาบ้าง”

พฤกษ์ตอบไม่เต็มเสียงนัก เขาเองก็ได้รับการติดต่อขอซื้อที่ดินด้วยข้อเสนอที่ดีมากที่สุดเท่าที่เคยมีมา หายากที่ที่ดินผืนนี้ เขาก็จะมีเงินก้อนโตมากพอที่จะไปใช้ชีวิตอยู่ที่ต่างจังหวัดอย่างสบายจนแก่เฒ่า แล้วยังสามารถสร้างสวนกระบองเพชรที่ใหญ่กว่านี้สองสามเท่า ตาของเขาก็เปรยๆ อยู่ว่าอยากย้ายกลับไปอยู่ที่เพชรบูรณ์ เพราะบิดามารดาของเขาทำไร่ผลไม้อยู่ที่นั่น พฤกษ์คิดหนักไม่น้อย ใจหนึ่งก็ผูกพันกับที่ดินผืนนี้ ที่สำคัญสวนกระบองเพชรแห่งนี้ยังเป็นสถานที่ที่เขาตั้งใจเปิดเพื่อให้เด็กๆ และผู้สนใจได้มาเรียนรู้การปลูกกระบองเพชร รวมทั้งจัดกิจกรรมเพื่อช่วยเหลือเด็กผู้ยากไร้และด้อยโอกาสอีกด้วย

“แล้วถ้าเขามาขอซื้อที่ พฤกษ์จะยอมขายไหม” เนตรนพินยังคงคาดคั้น

“ไม่รู้สิ ผมยังไม่ได้คิดเรื่องนี้เลย เนตรกลัวผมย้ายหนีไปอยู่ที่อื่นเธอ” พฤกษ์แก้มองกระซิบเพื่อนสาวที่หน้าแดงนิดๆ

“เนตรไม่กลัวหรอก เพราะไม่ว่าพฤกษ์จะย้ายไปอยู่ที่ไหน เนตรก็จะตามไปด้วย แต่ถ้าให้ดีกว่าย้ายไปไหนเลยนะ” น้ำเสียงตอนท้ายของ

เนตรนพินฟังดูวิตก

“ตอนนี้ผมยังไม่มีแผนย้ายไปไหนหรอก แต่ถ้าผมจะย้ายไปอยู่ที่อื่น เนตรจะเป็นคนแรกๆ ที่รู้เรื่องนี้” พฤษยังไม่ว่าใจกับแผนการชีวิต ในเมื่ออนาคตเป็นสิ่งที่ยากต่อการคาดเดา แต่ทราบได้ที่เขายังไม่คิดขายที่ดินผืนนี้ เขาก็ไม่อยากเอามาคิดให้หนักสมอง รวมทั้งเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเขา กับเนตรนพินด้วย

ทว่าสิ่งที่พฤษคิดว่าไม่ใช่ปัญหา กลับกลายเป็นสิ่งที่เขาต้องเผชิญ เร็วกว่าที่คิดไว้มาก

๒

พิชชาภานั่งหาวแล้วหาวอีกในที่ประชุม หากถามว่าหล่อนจับสาระสำคัญอะไรได้ไหม ก็ได้บ้างแต่ช้าน้อยนิดเหลือเกิน อาจเพราะเรื่องงานเป็นเรื่องจริงจังเกินกว่าสมองน้อยๆ ของหล่อนจะนำไปขบคิดประมวลผลได้ทุกเรื่อง เท่าที่จับความได้ งานหลักๆ จะเป็นความรับผิดชอบของพนักงานที่มีประสบการณ์ซึ่งมิใช่ตัวว่างใจ ส่วนตัวหล่อนก็แค่นั่งแทนผู้บริหารคอยรับฟังรายงานและส่งยิ้มหวานให้กำลังใจพนักงานเท่านั้น

‘งานที่ปู่ให้เพิร์ลทำก็ไม่มีอะไรยาก เขาบอกให้เพิร์ลช่วยทำอะไรก็ทำไปแล้วกัน ไม่เกินความสามารถของเพิร์ลแน่’

มิชชียืนกรานหนักแน่นว่าของขวัญชิ้นใหญ่ที่มาพร้อมกับภาระนี้ง่ายเหมือนกดแอปสั่งชาไข่มุกอย่างไรอย่างนั้น หล่อนจึงครั้นที่จะเถียงกับปู่แล้วก็ตีเหมือนกัน ใครๆ จะได้เลืกว่าหล่อนว่าเป็นพวกคุณหนูสมองกลวงเสียที

บ่ายสองโมงแล้ว...พิชชาภาเริ่มกระสับกระส่าย ถึงเวลาสำคัญที่หล่อนรอคอยมาหลายวัน นั่นก็คือการประมูลกระเป๋าสตางค์ที่หล่อนหมายตาไว้ในเพจตามแอร์เมส เป็นที่รู้ว่ามีแม่ค้าเจ้าของเพจมักจะสรรหาแอร์เมสรุ่น

พิเศษหากมาเปิดประมูลในไลฟ์ ชื่นซ้ำแควินาทีเดียวก็อาจจะมียอดดีกไป
แต่วันนี้จะต้องมีสมาธิมากเป็นพิเศษเพราะอยู่ในที่ประชุม หลอนจะเปิดเสียง
ไม่ได้

แม่ค้าทยอยขายกระเป๋าและปิดประมูลแต่ละใบในเวลาไม่ถึงห้านาที
จนกระทั่งมาถึงกระเป๋าเบอร์กินหนึ่งจะเข้สีแดงรุ่นพิเศษ มีเพียงไม่กี่ใบใน
โลก ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นหลอนก็ต้องได้เป็นผู้ครอบครองกระเป๋าใบนี้ แม่ค้า
เริ่มเปิดประมูลกระเป่ารุ่นนี้ที่หกล้านบาท ในเวลาไม่ถึงนาทีตัวเลขประมูล
พุ่งทะยานสู่หกล้านห้าแสนบาทแล้ว พิซซาการอจหะเหมาะๆ เพื่อพิมพ์
ตัวเลขแปดล้านบาทลงไป รับรองว่าไม่มีใครหน้าไหนกล้าให้เท่ากับหลอน

พอแม่ค้าเริ่มนับถอยหลังว่าอีกห้าวินาทีจะปิดการประมูล พิซซาภาก็
รีบพิมพ์ตัวเลขจำนวนสูงนี้เพื่อปิดดีลการประมูล แต่กลับมีแอกเคานต์ชื่อ
แปลกๆ ว่า ‘venus’ พิมพ์ตัวเลขที่หลอนจะประมูลไปในวินาทีสุดท้าย
พิซซาภาก็กับโพล่งขึ้นมาอย่างลื้มตัว

“ยังจะมีใครกล้าจ่ายแปดล้านบาทอีก”

“คุณพิซซาภาคิดว่าที่ดินตรงนั้นไม่ควรมียุทธค่าสูงถึงแปดล้านบาท
ใช่ไหมครับ ผมว่าคุณมิขเลือกคนถูกแล้วจริงๆ ที่จะไปเจรจาเรื่องซื้อขาย
ที่ดินให้เรา”

พิซซาภายิ้มเจื่อนๆ ให้กะมา ผู้จัดการโพรเจกต์นี้ และต้องเล่นตาม
บทเธอออกมาต่อไป เดียวคนอื่นจะจับได้ว่าหลอนไม่ใส่ใจการประชุม จึง
ดีหน้าขี้นและเอยด้วยน้ำเสียงเอាកการเอางาน

“ที่ดินขานเมืองเล็กชะยิ่งกว่ารังกระรอกไม่ควรจะราคาสูงขนาดนั้น
ดิฉันว่าเราควรเสนอราคาให้ไม่เกินหกล้านบาท”

“ผมดีใจนะครับที่คุณพิซซาภาคิดเห็นตรงกับผมและทีมงานคนอื่นๆ
ถ้าอย่างนั้นผมอยากขอความกรุณาให้คุณพิซซาภาเป็นผู้เจรจาซื้อขายที่ดิน
ผืนนี้ะครับ คุณมิขท่านสั่งมาว่าอยากให้คุณพิซซาภารับผิดชอบงานนี้”

กะมาอ้างชื่อคุณปู แล้วที่นี้หลอนจะปฏิเสธได้อย่างไร

พิชชาภาถอนใจอย่างหนักหน่วง จริงอยู่ว่าหล่อนเก่งกาจเรื่องการประมูลซื้อขาย แต่ไม่ใช่เรื่องการซื้อขายที่ดิน นอกจากหล่อนจะไม่มีผลงานใจแล้ว เท่าที่รู้มาการซื้อขายที่ดินเป็นเรื่องจุกจิกยุ่งยาก แค่นี้ก็มิใช่ว่าจะง่าย ๆ ขึ้นที่หน้าผาก สงสัยสิ้นเดือนนี้ต้องให้หมอบจัดโบทอกซีให้อีกสักร้อยยูนิต

“ดิฉันไม่ค่อยถนัดเรื่องซื้อขายที่ดินเลย มันมีเรื่องเอกสารแล้วก็สัญญาอะไรตั้งมากมาย กลัวทำพลาดจัง” พิชชาภาบ่นอย่างออกตัว

“คุณพิชชาภาไม่ต้องกังวลนะครับ ผมจะให้ชุตติมากับเด่นภูมิไปช่วยคุณเอง เรื่องซื้อขายที่ดินหากเจ้าของโปรเจกต์เป็นคนไปเจรจาด้วยเอง เจ้าของที่ก็จะมีความมั่นใจและยอมขายให้ง่ายขึ้นครับ”

พิชชาภายាយามจะหาข้ออ้างมาต่อรอง แต่กะมาไม่เปิดโอกาสให้หล่อนได้โต้แย้งอีก ซ้ำยังให้เพิ่มข้อมูลต่างๆ เกี่ยวกับที่ดินที่หล่อนต้องไปเจรจาซื้อขาย แล้วปิดประชุมดื้อๆ ปล่อยให้หล่อนหนึ่งอึ้งที่ถูกมัดมือชก ทั้งยังให้ลูกน้องอีกสองคนมารายงานตัวกับหล่อน

“สวัสดิ์ค่ะคุณพิชชาภา ดิฉันชื่อชุตติมา เรียกง่าย ๆ ว่าซาซากิได้ค่ะ ฉายาคือ ‘ซ่านักล่าปิดตึล’ ”

พิชชาภาชอบความกระตือรือร้นและเป็นมิตรของชุตติมามากทีเดียว หญิงสาวเป็นคนร่างเล็ก ใบหน้ากระจุมกระจิมดูไม่เป็นพิษเป็นภัยกับใคร แต่ก็ไม่ว่าถึงเวลาจริงๆ จะเก่งเหมือนที่ปากว่าหรือเปล่า

“ส่วนผมชื่อเด่นภูมิครับ เรียกผมว่าเด่นก็ได้ครับ เรื่องปิดตึลผมอาจจะไม่เก่ง แต่งานเล็กๆ น้อยๆ ที่จุกจิกกวนใจ ผมจัดการให้ได้หมดนะครับ” ชายหนุ่มร่างอ้วนหน้าตียิ้มกว้างจนตาหรีเป็นเส้นตรง

“พูดง่ายๆ ก็คือพี่เด่นเขาเป็นเจนเนอรัลเบ๊นะค่ะ” ชุตติมาสวนขึ้นมาทันที ชายหนุ่มร่างอ้วนหุบยิ้มแล้วหันมามองอีกฝ่ายตาขวาง

“อวดว่าเก่งจริงๆ ปิดตึลได้ก็เก่งงานเล็กๆ คุณพิชชาภาอย่าไปพึ่งยายนี้มากนักครับ”

พิชชาภาถอนใจเฮือกใหญ่ กะมาคิดอย่างไรถึงได้ส่งพนักงานสองคน
นี้มาเป็นลูกน้องของหล่อน ขนาดยังไม่เริ่มงานยังวางมวักกันขนาดนี้ สงสัย
จะได้ตัวป่วนมาแทนผู้ช่วยเสียแล้ว

ช่วงบ่ายพิชชาภาและลูกน้องทั้งสองก็เริ่มปฏิบัติงาน เพราะกะมาอ้าง
ว่าภิกขุขอยกให้เจรจาซื้อขายที่ดินให้เสร็จโดยเร็วที่สุด พิชชาภา ก็อยากให้
งานนี้เสร็จเร็วๆ เหมือนกัน ถ้าไม่ใช่เพราะการประชุมบ้าๆ เมื่อเช้า หล่อน
คงไม่พลาดกระเป๋าใบงามที่หมายตาเอาไว้

พิชชาภา นั่งไถโทรศัพท์ดูอินสตาแกรมฆ่าเวลาเพื่อมีแม่ค้าคนไหน
ปล่อยไอเทมเด็ดๆ มาขอไปให้หายเค้น จนกระทั่งตอนนี้หล่อนก็ยังคาใจ
ไม่หายว่าคนที่ประมูลกระเป๋าใบงามนี้ด้วยราคาแปดล้านบาทคือใคร ชื่อ
ในแอ็กเคานต์ที่ประมูลก็ไม่ใช่ชื่อคนที่รู้จักหรือคุ้นเคยเลยแม้แต่หน่อย แต่
เรื่องนี้ก็ไม่ยากเกินกว่าจะสืบ

“ข้าบอกแล้วให้เลี้ยวขวา พี่เด๋นอ่านจีพีเอสเป็นหรือเปล่า บอกมั่ว
แบบนี้ถึงไปไม่ถึงชะหี”

“ใครกันแน่ที่สับสนซ้ายขวา ดูแผนที่ใหม่เลย...เรามาถูกทางแล้ว”
เด๋นภูมิเถียงอย่างไม่ยอม

พิชชาภาลอกตา แค่ดูจีพีเอสยังดูไม่รู้เรื่องเลย

“ทำไมไม่ให้พี่สมยศเขาดูแผนที่ละคะ พี่เขาชำนาญทาง” พิชชาภาทำ
เสียงเพรียและเหลือบมองคนขับรถที่นั่งเจียบเหมือนไม่มีตัวตน

“ข้าไม่อยากจะทวงพี่เขา อยากให้มีสมาธิกับการขับรถ อีกร้อยมีชาอยู่
ด้วยชะอย่าง ไปไหนทำอะไรก็ง่ายกว่ามีจีพีเอสหรือกูเกิ้ลรวมกันชะอีก”
ซุติมายังคงยกยอตัวเองด้วยความมั่นใจ

“ถ้าเก่งจริงก็หาทางไปที่สวนไอเลิฟแคคตัสให้เจอสิ” เด๋นภูมิเอ่ยอย่าง
เหลืออด

“เอจี้ เด๋ยวเพิร์ลช่วยดูให้”

ครั้นหล่อนเอ่ยปาก แม่สาวสารพัดประโยชน์รีบยื่นโทรศัพท์มือถือที่แสดงแผนที่ให้ดู เส้นทางก็ไม่ได้สลับซับซ้อนอะไรขนาดนั้น แต่ลูกน้องของหล่อนทำราวกับกำลังค้นหาเส้นทางไปยังดินแดนลึกลับกลางหุบเขา

“วกกลับไปทางเดิม แล้วเลี้ยวซ้าย สวนอะไรนั้นอยู่ลึกสุดในซอย” พิชชาภาเอ่ยด้วยสีหน้าของผู้ที่มั่นใจว่านั่นแหละผลาดสุด และยื่นโทรศัพท์คืนให้ชุดิมาที่ทำหน้าชื่นชมราวกับหล่อนมีองค์ คริสโตเฟอร์ โคลัมบัสประทับอยู่

เพียงไม่ถึงห้านาทีรถก็เลี้ยวมาถึงบ้านไม้สองชั้นที่ด้านหน้ามีป้ายไม้สลักเป็นรูปการตุนกระบองเพชรตัดดอกไม้ตาโตยิ้มหวาน และชื่อสวนที่เขียนว่า ‘โอเลิฟแคคตัส’ ด้านในมีรถยนต์จอดอยู่สามสี่คัน คาดว่าน่าจะเป็นลูกค้าที่แวะมาซื้อและเยี่ยมชมกระบองเพชร

จากข้อมูลที่ได้มา สวนนี้มีเนื้อที่ราวไร่กว่าๆ แต่พอมีสสิ่งปลูกสร้างเต็มเนื้อที่ก็ทำให้พื้นที่ดูไม่ใหญ่นัก บ้านไม้สองชั้นน่าจะเป็นบ้านของพฤกษ์ และมีป้ายเล็กๆ ชี้ทางไปยังโรงเรือนกระบองเพชรด้านใน ตั้งแต่เกิดมาพิชชาภาไม่เคยเฉียดใกล้สวนต้นไม้ ตลาดนัด หรือฟาร์มอะไรเลย ยิ่งสวนกระบองเพชรยิ่งไม่เคยอยู่ในความคิด ทั้งๆ ที่ช่วงนี้การปลูกต้นไม้กำลังอยู่ในกระแส แต่พิชชาภาก็คิดว่าค่อนข้างหล่อนไม่จำเป็นต้องทำตามใคร คนอื่นต่างหากที่ควรจะทำตามหล่อนซึ่งเป็นผู้นำเทรนด์ในหลายๆ เรื่อง

ทันทีที่ก้าวเข้าไปในโรงเรือน ชุดิมาและเด่นภูมิก็ดูตื่นตันทันตามประสาคนบ้าต้นไม้จนลืมนึกไปว่ามาที่นี่เพื่ออะไร พิชชาภาต้องกระแอมเบาๆ ลูกน้องสองคนถึงได้สติและหันมามิ๊มແຍး

“เดี๋ยวเราจะไปถามคนงานแถวนี้ว่าคุณพฤกษ์อยู่ที่ไหน คุณเพิร์ลรอตรงนี้นะคะ”

ชุดิมาอาสาเดินเข้าไปถามคุณตาคนงานที่กำลังรดน้ำกระบองเพชร ส่วนพิชชาภายืนรอกอยู่กับเด่นภูมิ หล่อนเริ่มร้อนและเหงื่อแตก ใครจะคิดว่าภายในโรงเรือนจะร้อนอบอ้าวขนาดนี้ ไม่รู้ว่าคนที่มาแวะชมหรือเลือกซื้อ

กระบองเพชรทนกันได้อย่างไร

พิชชาภาเริ่มหน้าซีด หล่อนไม่ได้ล้าออย แต่ทนอากาศร้อนๆ อับๆ แบบนี้ไม่ได้จริงๆ ช่วงนี้ยังเป็นช่วงโรคโคโรนาระบาด ต้องใส่หน้ากากปิดจมูกกับปากไปอีก เลยยิ่งหายใจพะงาบๆ กว่าเดิม เด่นภูมิคงเห็นสีหน้าท่าทางของหล่อนไม่สู้ดีนักเลยช่วยพยุงมานั่งที่เก้าอี้สังกะสี ถ้าหล่อนปกติดีคงไว้อาลัยเพราะไม่มั่นใจว่าเก้าอี้สะอาดหรือเปล่า แต่ในเมื่อขาแข้งไม่มีแรงก็เลยต้องยอม แต่ก็ไม่วายขอให้เด่นภูมิเอาสเปรย์แอลกอฮอล์มาฉีดเช็ดให้หล่อนก่อนนั่ง ทว่ายังไม่ทันที่หล่อนจะหย่อนก้นลงนั่งดี ก็มีชายหนุ่มผิวคล้ำสวมหมวกเก็บและใส่เสื้อยืดที่แถมมาจากน้ำยาล้างจานยี่ห้อหนึ่งกับกางเกงสีส่วนยืนชวนน้ำให้

“ดื่มน้ำก่อนไหมครับ”

พิชชาภาอยากจะบอกเขาว่า หล่อนไม่ดื่มน้ำที่ไม่ใช่น้ำแร่จากแบรนด์นอก แล้วก็ไม่วีใจเขาเลย เด่นภูมิคงเห็นหล่อนนิ่งๆ เลยเป็นฝ่ายเอื้อมมือไปรับเอง

“ขอบคุณนะครับ...คุณพอจะรู้จักคุณพฤษัช เจ้าของสวนไอเลิฟแคคตัสไหมครับ เรามีธุระจะมาคุยเรื่องที่ดินด้วย”

“คุณพฤษัชไม่อยู่หรอกครับ ไปเยี่ยมญาติที่เพชรบูรณ์ อีกนานเลยกว่าจะกลับ พวกคุณอย่าเสียเวลา เท่าที่ผมทราบคุณพฤษัชไม่ขายที่หรอก” น้ำเสียงของชายหนุ่มมาดเซอร์หัวนสัน

“คุณไม่ใช่คุณพฤษัช คุณตอบแทนไม่ได้หรอกค่ะว่าเขาจะไม่ขาย ยิ่งถ้าเขาได้รู้ว่าทางเอสพีกรุ๊ปจะเสนอเงินให้เท่าไร เขาอาจเปลี่ยนใจขายตอนนี้เลย เพราะขายกระบองเพชรจนชั่วชีวิตก็ไม่มีทางได้เงินก้อนโตขนาดนี้แน่” พิชชาภาซึ่งแม้จะยังมึนๆ อยู่อดเคืองกับท่าทางกวนๆ ของชายหนุ่มตรงหน้าไม่ได้

“ผมว่าคุณเก็บเงินของคุณไว้ฟาดหัวคนอื่นเถอะ เงินซื้อทุกอย่างไม่ได้หรอก”

“ฉันเอาเงินฟาดหัวคุณซะเมื่อไหร่ ทำไมต้องเดือดร้อนขนาดนี้ ขอเบอร์คุณพฤษะให้ฉันคุยดีกว่า” พิชชาภพพยายามสะกดอารมณ์เต็มที่ แต่ชายผู้นั้นกลับจ้องหล่อนเขม็งราวกับเคยมีคดีกันมาก่อน

“คุณพฤษะเขาไม่อยากคุยกับคนอย่างคุณ ที่นี้ไม่เหมาะกับคุณหรอก อย่างมาแย่งออกซิเจนกระบอกเพชรเลย ไปนั่งสูดแอร์ในที่หรูๆ ของคุณเถอะ”

พูดจบผู้ชายมาดเซอร์คนนั้นก็เดินจากไป ปล่อยให้พิชชาภาได้แต่อ้าปากพะงาบๆ อยากด่ากลับด้วยความแค้น แต่ก็ดำไม่ไหวเพราะยังมีนาหายใจไม่ออก

“กลับเถอะ คุณเด่นภูมิ คราวหน้าัดคุณพฤษะได้แล้วค่อยกลับมาเจอจ่าใหม่” พิชชาภาหันไปเอ่ยกับลูกน้องหนุ่มที่เปิดพัดลมอิเล็กทรอนิกส์แบบพกพาจ่อหน้าหล่อน

“ได้รับ แต่ซาซ่าหายไปไหนก็ไม่รู้...”

ยังไม่ทันขาดคำดี คนที่พูดถึงก็เดินกริดกรายมาพร้อมกับถาดกระบอกเพชรหลากพันธุ์ แต่พอเห็นหน้าหล่อนเท่านั้นก็รีบปราดเข้ามารายงาน

“ขอโทษค่ะที่ซาซ่าหายไปนาน พอดีไปถามคุณตาเรื่องคุณพฤษะ แต่คุยกันถูกคอ คุณตาเลยให้กระบอกเพชรมาลองเลี้ยงเล่นๆ...คุณเฟิร์ลคุยกับคุณพฤษะแล้วได้เรื่องยังงี้บ้างคะ เขายอมขายที่ให้ไหมเอ่ย”

พิชชาภพมองหน้าหญิงสาวงๆ หล่อนไปคุยกับพฤษะตั้งแต่ตอนไหน ยายนี้ทำทางจะพ้อเจ้อ คิดแล้วก็เพี้ยนเหลือเกินที่ได้ลูกน้องขาดๆ เกินๆ มาร่วมงาน

“เฟิร์ลยังไม่ได้เจอคุณพฤษะเลยนะคะ”

“ก็เมื่อก็คุณเฟิร์ลเพิ่งคุยกับคุณพฤษะไปงะคะ ผู้ชายที่ใส่มาสก์เอาน้ำเปล่ามาให้ตะกี้ พอดีคุณตาแกชี้ให้ดู” ชุตินาห่วงเสียงอ่อน แต่พิชชาภาที่ยังมีนหัวตื้อยังปวดหัวหนักกว่าเดิม

เดี๋ยวนะ...หล่อนเข้าใจผิดว่าพฤษะเป็นคนงานอย่างนั้นหรือ ทำไมเขา

ถึงไม่แนะนำตัว แถมยังกวนประสาทอีก

“คนเมื่อกี้น่าจะเป็นคนงานไม่ใช่เหรอ ดูเซอร์สก็ปรกปากร้ายขนาดนี้ ไม่น่าจะเป็นเจ้าของสวนได้หรอก”

“แต่เมื่อกี้อีกคุณพฤษฯจริงๆ นะคะ ดูจากรูปก็น่าจะใช้ ถ้าคุณเพิร์ลไม่เชื่อเดี๋ยวซาเปิดรูปให้ดูก็ได้ค่ะ” แล้วชุติมาก็ค้นหารูปของพฤษฯจากโทรศัพท์แล้วยื่นให้หล่อนดู

พิชชาภาหน้าเหลือไปเล็กน้อย เมื่อเห็นว่าผู้ชายในรูปกับผู้ชายมาดเซอร์ปากร้ายเมื่อครู่คือคนเดียวกันจริงๆ เลยยิ่งแน่ใจกว่าเดิม ถ้าไม่อย่างชายที่ก็พูดกันดีๆ ก็ได้

“จ้ะเพิร์ลก็คงไม่มีอะไรต้องคุยกับเขาอีกแล้วค่ะ ถ้าคุณปู๋ยื่นกรานจะซื้อที่ดินผืนนี้จริงๆ เพิร์ลว่าคุณน่าจะเหมาะกับงานเจรจาซื้อที่ดินที่สุด เพราะคุยกับคนที่รู้เรื่อง”

“ไม่ได้นะคะ คุณมิชฯเจาะจงให้คุณเป็นคนรับผิดชอบเรื่องนี้” ชุติมารีบปฏิเสธปากคอสั่น

“ทำไมจะไม่ได้คะ ในเมื่อคุณก็พูดเองว่าเป็นเจ้าแม่ปิดตึล และที่สำคัญคุณเกษมาก็ให้คุณกับคุณเด่นมาช่วยงานเพิร์ล ถ้าเรื่องนี้พวกคุณช่วยเพิร์ลไม่ได้ก็ต้องพิจารณาตัวเองกันแล้วละค่ะ” พิชชาภาเล่นบทเหยียบลูกน้องทั้งสองเลยหน้าจ้อย ไม่กล้าพูดอะไรอีก

พิชชาภาปลอบใจตัวเอง วันนี้คงเป็นวันกาลกิณีแน่ๆ กระเป๋าใบที่หมายตาก็ประมูลไม่ได้ แถมยังซื้อที่ดินไม่ได้อีก แต่ที่รู้สึกว้าวช่วยซ้ำซากก็คือการตกเป็นเป้าิ่งให้อีตาพฤษฯด่าที่แหละ ไครบอกว่าใช้เงินพาดหัวเขาไม่ได้ หล่อนไม่เชื่อหรอก ลองเพิ่มเงินให้อีกสักล้านสองล้าน เขาจะต้องเปลี่ยนใจและรีบขายที่ดินให้แน่ๆ

พฤษฯเดินกลับเข้ามาในบ้านด้วยความหงุดหงิด ถึงเขาจะเคยได้รับการติดต่อจากพนักงานของเอสพีกรุ๊ปเพื่อขอซื้อที่ดิน แต่ก็ก็เป็นเพียงการ

พูดคุ้ยสั้นๆ เขายังไม่ได้ปฏิเสธหรือตอบตกลงแต่อย่างใด แต่ถ้าถามว่าอยากขายหรือเก็บที่ดินผืนนี้ไว้มากกว่ากัน เขาก็ตอบได้เต็มปากว่าไม่คิดจะขายตอนนี้

พฤกษ์คิดว่าการนั่งเฉยคงจะทำให้ทางเอสพีกรู้ปเลิควุ่นวายกับเขาอีกทีไหนได้ กลับส่งคนมาถึงสวนของเขา ทำทางหยิ่งๆ ของผู้หญิงคนนี้ดูขัดหูขัดตาเขาซะมัด ยิ่งตอนที่เขายื่นน้ำดื่มให้เพราะเห็นว่าเธอดูไม่ค่อยสบาย เธอกลับทำท่าขยะแขยงราวกับว่าเขายื่นน้ำคลองเหม็นมาให้ แล้วยังดูถูกเขาอีก

แน่ละสิ...ความรวยล้นฟ้าของเธอคงทำให้คิดว่าตัวเองวิเศษวิโสว่าคนอื่น จะพูดจาถูกตลกได้อย่างไรก็ได้ แต่ไม่ใช่กับเขาคนเดียวละ

เจ้าหล่อนไม่เปลี่ยนไปเลยจริงๆ เวลาอาจจะเปลี่ยนแปลงคนบางคนได้ แต่คงไม่ใช่พิชามาที่ความร้ายกาจและหยิ่งยโสยังคงเส้นคงวา หญิงสาวยังคงจำเพื่อนเก่าสมัยประถมอย่างเขาไม่ได้และอาจไม่เคยนับว่าเขาเป็นเพื่อนด้วยซ้ำ เพราะในสายตาของหลานสาวมหาเศรษฐี เขาคงต่ำต้อยเกินไป

พฤกษ์ยังจำวันแรกที่พิชามาย้ายมาเรียนที่โรงเรียนของเขาได้ เธอย้ายเข้ามาช่วงกลางเทอมชั้นประถมปีที่ห้า อาจารย์ประจำชั้นฝากฝังให้เขาซึ่งเป็นหัวหน้าห้องช่วยดูแลเธอ พฤกษ์ตั้งใจดีและเต็มใจ เพราะแอบปลื้มความสวยงามน่ารักเหมือนตุ๊กตาของเด็กหญิง แล้วเขาก็ส่งสารที่เธอเพิ่งสูญเสียบิดา จึงผูกมิตรกับเธอด้วยการนำลูกกวาดไปให้ แต่เด็กหญิงกลับมองเขาตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าราวกับเขาคือสิ่งสกปรกโสโครก สายตาที่จ้องมองลูกกวาดเต็มไปด้วยความหวาดระแวงเหมือนเขาเป็นผู้ร้ายที่หยิบยื่นยาพิษให้ พอเธอรับลูกกวาดไป นอกจากจะไม่มีคำขอบคุณใดๆ ยังโยนลูกกวาดของเขาทิ้งถึงขยะต่อหน้าต่อตา

ไม่ใช่แค่เขาเท่านั้นที่พิชามาทำแบบนี้ เธอยังทำตัวร้ายกาจ เชิดหยิ่งกับเพื่อนๆ อีกหลายคน ทำให้ไม่ค่อยใครมีคบและอยากสนิทสนมด้วย แต่เธอจะไม่แคร์ที่ไม่มีใครคบหา พฤกษ์เองก็ไม่อยากสนใจพิชามาอีก แต่

เขาก็ยังไต่ย่นได้เห็นเรื่องราวของเธอจากสื่อต่างๆ แทบตลอดเวลา ซึ่งส่วนใหญ่แล้วมักจะนำเสนอข่าวประหลาดหรือดราม่าอวดรวย อย่างเช่นซื้อเสื้อผ้าแบรนด์เนมราคาหลายแสน ถอยกระบะปาร์กเกอร์ลิมิเต็ดที่มีเพียงห้าใบในโลก หรือไม่กี่เจ้าของรถซูเปอร์คาร์รุ่นใหม่ แต่ไม่มีเคยมีข่าวในแง่ที่ว่าหญิงสาวเป็นนักธุรกิจที่เก่งกาจประสบความสำเร็จเหมือนญาติพี่น้องหรือคนอื่นในตระกูล

เขายอมรับว่าพิชชาภาเป็นคนสวยสะดุดตา แต่ความสวยคงเป็นข้อดีเพียงอย่างเดียว นำเสียดายความรู้และโอกาสดีๆ ในชีวิตที่เธอไม่เคยใช้ให้เกิดประโยชน์ พฤกษ์ไม่เคยคาดคิดว่าจะได้เจอพิชชาภาที่สวนของเขา และแปลกใจที่เธอคือคนที่เอสพีกรับส่งมาเจรจาขอซื้อที่ดิน

ไม่รู้ว่าเอสพีกรับคิดอย่างไรถึงได้ให้คนอย่างหญิงสาวมารับผิดชอบงานนี้ เพราะรับรองได้ว่าถ้าไปเจรจางานกับใครก็คงคว้าน้ำเหลว รวมทั้งตัวเขาด้วยที่ตัดสินใจได้ทันทีว่าจะไม่ขายที่ดินผืนนี้แน่

“พฤกษ์ ทำไมไม่เข้าไปดูไม้ในสวน ใจคอจะให้ตาทำงานอยู่คนเดียวเธอ” บุญชูซึ่งเพิ่งเดินเข้ามาในบ้านเอยกับเขาด้วยน้ำเสียงตำหนิ

“ขอโทษครับ ผมไม่ได้ตั้งใจจะอู๋ แค่หลบมาทำให้ใจร้อนๆ ขึ้นคุยกับยายคุณหนูไฮโซต่อต้องมีเรื่องกันแน่”

“ปกติพฤกษ์ไม่เคยเป็นแบบนี้เนี่ยนา ตาว่าค่อยๆ พูดจាកันดีๆ ก็ได้”

“ก็เขาเอาเงินพาดหัวผม ผมเลยต้องสั่งสอนให้รู้สำนึกว่าเงินซื้อทุกอย่างไม่ได้”

“ตาว่าพฤกษ์มีอคติเกินไป เขาอาจไม่ได้หมายความว่าพูดก็ได้”

“คุณตาพูดเหมือนรู้จักยายนี่ดี ผมไม่เห็นว่าเขาจะมีดีอะไรนอกจากความสวย ส่วนสมมอญนี่ไม่ต้องพูดถึง คงจะกลวงโป่วว่างเปล่า” พฤกษ์เอ่ยอย่างดูถูก

“อย่างน้อยก็ยังมีดีอยู่ละคือสวย” บุญชูเอ่ยยิ้มๆ

“สงสัยคุณตาแอบปิ้งสาวรุ่นคราวหลาน”

สิ้นคำ หมัดหนักก็เคาะกลางหัวเขาอย่างแรง

“โอ้หลานบ้า ยังไงแกก็ยังเห็นข้อดีของสาวน้อยคนนี้อยู่ ถึงแม้จะเป็นข้อเดียวก็ยังถือว่าเป็นข้อดี พฤกษ์จำสมัยที่เริ่มช่วยตาเลี้ยงกระบองเพชรได้ไหม ตอนนั้นพฤกษ์เคยถามตาว่ากระบองเพชรอะไรดีกว่าความสวย แล้วตาตอบเราว่ายังไง”

“ต้องลองเลี้ยงดูเองถึงจะรู้” พฤกษ์ตอบเสียงอ่อน

“ตาว่าพฤกษ์ก็ควรให้โอกาสผู้หญิงคนนั้นดูนะ ที่พฤกษ์คิดว่ารู้จักเขาดีแล้ว พฤกษ์ตัดสินเขาจากแค່ภายนอกหรือเปล่า ลองไปคิดดูให้ดีๆ ส่วนเรื่องจะขายที่ดินให้ไหม เรื่องนั้นพฤกษ์ค่อยตัดสินใจเองก็แล้วกัน”

พฤกษ์พยักหน้ารับน้อยๆ แต่ยังมีคำถามที่วนเวียนอยู่ในหัวว่าเขาควรให้โอกาสพิชชาภาจริงๆ หรือ ถึงคนกับต้นไม้จะเป็นสิ่งมีชีวิตเหมือนกัน แต่ต้นไม้เป็นสิ่งมีชีวิตที่สวยงาม การเห็นแง่มุมที่ดีในด้านอื่นย่อมไม่ใช่เรื่องแปลก แต่มนุษย์ไม่เหมือนต้นไม้ เพราะมีทั้งดีและเลวปะปนกัน เขาเลยนึกไม่ออกจริงๆ ว่าคนอย่างพิชชาภาจะมีแง่มุมดีๆ ด้านอื่นรอให้เขาได้รู้จักอีก

‘วันนี้แดดเจกกันที่แบล็กสกาย อิมวันนี้คือสีแดงเลือดนก เจกกันทุ่ตรงนะจ๊ะ’

พิชชาภาอ่านข้อความในกลุ่มไลน์แล้วตอบตกลงว่าจะไปทันที ทั้งที่ตามปกติเธอเล่นมักลังเลว่าจะไปดีหรือไม่ เพราะบางครั้งก็เหนื่อยที่ต้องแต่งตัวประชันให้สวยเด่นทัดเทียมสาวๆ ในกลุ่ม แต่วันนี้เธอเล่นอยากไปนั่งดื่มเพื่อผ่อนคลายความเครียดจากการทำงานวันแรก แล้วก็อยากรู้ว่ามือดีที่คว่ำกระบองเพชรไปที่เธอหมายตาไว้คือใคร ดีไม่ดีอาจเป็นคนในกลุ่มเองนี่แหละ

แบล็กสกายคือบาร์ที่ตั้งอยู่บนชั้นห้าสิบห้าของโรงแรมพริมา ใจกลางสาทร ทายาทเจ้าของโรงแรมแห่งนี้คืออนริสา เซเลบริตีเซฟสาวชื่อดังซึ่งเป็นสปอนเซอร์ในการนัดหมายครั้งนี้ สาวๆ ที่อยู่ในกลุ่มนี้ล้วนเป็นสาวสวย

ที่เด่นดังระดับท็อปในแวดวงสังคม ไม่ใช่แค่รูปลักษณ์ที่สวยงามสะดุดตา
ทรัพย์สินและยอดเงินในบัญชีของสาว ๆ เหล่านี้ยังทำให้ทุกคนอิจฉาใน
วาสนาที่คาบซ้อนเงินซ้อนทองมาเกิด

แน่นอนว่าทุกอย่างที่สาว ๆ กลุ่มนี้เลือกใช้ล้วนผ่านการเลือกเฟ้นมา
เป็นอย่างดีและมีราคาสูงลิบ โดยเฉพาะเสื้อผ้าที่ใส่นั้นล้วนเป็นแบรนด์หรู
ระดับโลกซึ่งเพิ่งผ่านการเดินรันเวย์มาสด ๆ ร้อน ๆ บางตัวสั่งตรงกับแบรนด์
และไม่มีวางขายที่ร้านในเมืองไทยด้วยซ้ำ พุดง่าย ๆ คือถ้าแต่งตัวพลาดก็จะ
ถูกเพื่อนร่วมกลุ่มฆ่าด้วยชุดที่สวยงามเร็วกว่า

พิชชาภาจึงต้องเลือกเฟ้นชุดที่สวยงามเด่นเป็นพิเศษ โชคดีที่สามวันก่อน
หล่อนเพิ่งได้เดรสสีแดงเลือดนกจากแบรนด์หรูคอลเลกชันล่าสุดมา ท่อน
บนเป็นผ้าชีพ루แขนยาวแนบลำตัวซึ่งปักเลื่อมด้วยคริสตัล ส่วนท่อนล่าง
เป็นกระโปรงทรงสอบ ผ่าแหวกด้านข้างเผยให้เห็นต้นขาเนียนสวย รับรอง
ได้เลยว่านับตั้งแต่ก้าวแรกที่หล่อนลงจากรถ ทุกสายตาจะจ้องมองมาที่
หล่อนคนเดียว น่าเสียดาย...หากหล่อนได้กระเป๋านั้นจริงจะเซ็กซี่แดงที่
หมายตามาถือ ก็จะทำให้ทำให้ลุคในวันนี้ดูปังบุรีเยิ่งขึ้นไปอีก

โชคดีที่วันนี้รถไม่ติด พิชชาภาจึงมาถึงที่หมายในเวลาไม่ถึงชั่วโมง
เป็นไปดั่งคาด ทันทีที่หล่อนก้าวลงจากรถ พนักงานต้อนรับชายจ้องมอง
หล่อนด้วยสายตาตะลึงเหมือนเห็นนางฟ้าจุติลงมาตรงหน้า พิชชาก็ยิ้มอย่าง
พอใจก่อนจะเดินด้วยมาदनางพญาไปยังลิฟต์เพื่อขึ้นไปยังบาร์

พนักงานต้อนรับเดินนำหล่อนไปยังโต๊ะที่นริสาจัดเตรียมไว้ เพื่อน ๆ
ส่วนใหญ่มาพร้อมกันแล้ว ทุกคนต่างชมชุดที่สวยงามอลังการของหล่อน แต่
สายตาก็ปิดบังไม่คิดว่าไม่พอใจนักที่ถูกแย่งซีน ทว่าพิชชาก็ไม่แคร์นัก
ว่าใครจะรู้สึกอย่างไรกับหล่อน เพราะแค่บรรยากาศดี ๆ ก็ทำให้หล่อนอารมณ์
ดีขึ้นได้แล้ว

พิชชากาหนังจับเครื่องดื่มเพลิน ๆ ฟังบทสนทนาบ้างไม่ฟังบ้าง เพราะ

ส่วนใหญ่แล้วหัวข้อที่สนทนากันก็เป็นเรื่องที่นริสาพยายามเอาชนะใจ เซพหนุ่มชื่อดังคนหนึ่ง ซึ่งพิชชาภาคิคิดว่าชีวิตรักของคนอื่นไม่ได้เกี่ยวอะไร กับตัวหล่อน จะให้คำปรึกษาก็คงไม่ได้ เพราะตัวหล่อนเองก็ไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญด้านความรัก ถึงหล่อนจะมีคนรักเป็นตัวแทนตน แต่ก็ไม่ได้ตัวติดกัน อย่างวันนี้ฉันนั้นก็เสียหายไป ทั้งที่เขาควรจะโทร. มาถามไถ่หล่อน ลักนึกว่าทำงานวันแรกเป็นอย่างไรบ้าง

ถ้าถามว่าหล่อนน้อยใจไหม ก็มีบ้าง แต่หล่อนก็พยายามเข้าใจว่าการ ที่ฉันนั้นทะเล่หล่อนเป็นเพราะเขางานยุ่งมาก บางทีหลังเสร็จจากงาน คืนนี้เขาอาจโทร. หาหล่อนก็ได้

“เป็นไงบ้างเฟิร์ล วันนี้เห็นนั่งเงียบๆ ดูหน้าเหนื่อยๆ นะ แต่เจ้าหญิง อย่างเฟิร์ลจะเหนื่อยได้ยังไงในเมื่อไม่ต้องทำงาน” ญานิน ทายาทเจ้าของ โรงงานหลอดไฟถามเหมือนห่วงใยแต่แดกดันนิดๆ อยู่ในที่

“ใครบอกว่าฉันไม่ทำงาน ตอนนี้นฉันรับผิดชอบโปรเจกต์ห้างเพชรที่ จ. สาขารามอินทราอยู่”

ตอนแรกหล่อนก็ไม่คิดจะบอกใครเรื่องนี้หรอกนะ แต่ชักจะเบื่อๆ ที่ ถูกสาวๆ เหล่านี้ถากถางเรื่องงานทุกครั้งที่เจอ

“ว้าย ตายแล้ว เคยนั่งๆ นอนๆ ซอปปิงสบายๆ จะทำงานไหวหรอ จ๊ะ งานบริหารห้างสรรพสินค้าไม่ใช่งานง่ายๆ นะ” ทัดพิชา อาจารย์ มหาวิทยาลัย ลูกสาวเจ้าของเครือโรงแรมใหญ่ทางใต้ถาม

“ฉันโตมากับธุรกิจห้างสรรพสินค้านะ ไม่เห็นมีอะไรยาก ว่าแต่ โรงแรมในเครือของเธอเป็นยังไงล่ะ ได้ข่าวว่าช่วงโควิดนักท่องเที่ยว คง ลำบากแยะสินะ” พิชชาภาเหินบกลับ

นริสาคงเห็นท่าไม่ดี กลัวว่าจะเกิดการวางมวยขึ้น จึงรีบเปลี่ยนเรื่อง ด้วยการชูแก้วไว้นขึ้น

“เรามาชนแก้วฉลองให้เฟิร์ลกันดีกว่า ขอให้ทำงานสำเร็จราบรื่นด้วย ดีนะจ๊ะ”

เมื่อเจ้าภาพเป็นคนเชื้อเชิญ สาวๆ ในกลุ่มเลยพร้อมใจกันสงบปากสงบคำแล้วชนแก้วดื่ม แต่แล้วก็ชะงักเมื่อเห็นหญิงสาวที่เพิ่งเดินเข้ามาในเดรสสีเลือดนกสดแบริ่งดังจากอังกฤษที่เรียบแต่หรู กลบรัศมีชุดของพิชชาภาให้ดูธรรมดาไปเลย แต่ที่พิชชาภาเจ็บใจและมองจนตาค้าง เพราะในมือของหญิงสาวผู้นั้นมีกระเป๋าสีแดงที่หล่อหน้าตาเอาไว้